

Predica de la Krefeld Duminică 6 mai 2007, 10.00

Ewald Frank

[...] Laudă și mulțumire Domnului, Dumnezeuului nostru, pentru credincioșia Lui, pentru harul Său, pentru Cuvântul Său, pentru tot ceea ce ne-a dăruit El deja, și de asemenea, pentru ceea ce a pregătit pentru noi astăzi.

Fiți bineveniți, în Numele scump al Domnului nostru. Pot să întreb cine este astăzi pentru prima dată aici? Este cineva? Vă rog să vă ridicați. Este extraordinar! Dumnezeu să vă binecuvânteze! Sperăm că nu este pentru ultima dată. Dumnezeu să vă binecuvânteze! Frumos... Da... Dumnezeu să vă binecuvânteze pe toți! Fratele Diprosimo a adus cu el toată adunarea. Șapte mașini... Este atât de minunat că noi putem veni sub sunetul Cuvântului. Au venit și prietenii noștri din Slovacia, cu un microbuz. Prieteni din România – peste 15 persoane... prieteni din Suedia, prieteni și frați din întreaga Europă.

Suntem recunoscători și pentru frații noștri slujitori. Avem aici un frate din Atlanta, Georgia... [...]

Fratele Schmit a lăsat aici un bilețel cu salutări din Moldova... salutări din Uzbekistan, din Ucraina. Pentru mine este minunat când aud că și frații și surorile noastre din fostele state ale blocului de est... (desigur, astăzi este o Europă aproape unită) pot să vadă, să audă și să trăiască împreună cu noi. Nu este minunat că Dumnezeu a deschis granițele? Cu multe decenii în urmă, fratele Branham a spus că atunci când împărțirea Germaniei va lua sfârșit și zidul de est al Berlinului va cădea, va fi așa cum a fost în Imperiul Roman. Observăm cu toții – avem tratatele romane – au trecut 50 de ani... Am înțeles cu toții ce timp este: noi nu trăim numai în vremea sfârșitului, ci am sosit la sfârșitul vremii sfârșitului. Fratele Branham a vorbit și despre acest lucru – SEMNUL TIMPULUI UNIRII. Iar noi vedem și în vremea noastră că totul este unit, economia, totul este unit. Și cum am scris, totul [este] într-o singură mână. Dar Domnul Dumnezeu va avea biruința. Chiar dacă noi trebuie să așteptăm puțin, totuși, noi contăm pe revenirea lui Isus Hristos, Domnul nostru, în vremea noastră. Da, noi contăm pe aceasta. Și credem ce a spus Domnul, că vom vedea semnele vremii. Iar acest lucru este ca și scrisul de mână de pe perete, din vremea lui Daniel. Scrisul de mână a fost pe

perete. Dar, trebuie să fie citit, trebuie să fie înțeles, prin harul Său.

[fr. Frank mai prezintă niște frați America de Sud, și vorbește despre traducători – n.ed.]

Noi suntem adunați în Numele Lui, ca să-I ascultăm Cuvântul, ca să primim corectură, ca să ne lăsăm aduși în concordanță cu El, și cu Cuvântul Său.

[se transmit salutări – n.ed.] Suntem foarte recunoscători pentru posibilitatea dată de Dumnezeu de a fi în legătură [prin Internet] cu toți credincioșii de pe pământ, ca toți să fie aduși în cadență, ca toți să primească aceeași învățătură, și astfel, Biserica Miresă poate să devină cu adevărat o inimă și un suflet, și împreună putem trăi la nivel mondial ultima lucrare puternică a lui Dumnezeu, prin harul Său.

[sunt chemați frați ca să aducă salutări – n.ed.]

Dați-mi voie să citesc un cuvânt din Apoc. 22 de la v. 10: *„Apoi mi-a zis: Să nu pecetluiești cuvintele prorociei din cartea aceasta. Căci vremea este aproape. Cine este nedrept, să fie nedrept și mai departe; cine este întinat, să se întineze și mai departe; cine este fără prihană să trăiască și mai departe fără prihană. Și cine este sfânt, să se sfințească și mai departe! Iată, Eu vin curând; și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui. Eu sunt Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă, Începutul și Sfârșitul”*.

Dumnezeule mare, Îți mulțumim din toată inima pentru sfântul Tău Cuvânt. Tu ești Acela care a vorbit la început – Tu ești Acela care vorbești acum, la sfârșit. Îți mulțumim că putem să ne adunăm în Numele Tău, și că putem face parte dintre aceia care au fost socotiți neprihăniți prin credința în Isus Hristos, Domnul nostru. Și noi suntem sfințiți prin adevăr, și dorim să fim în continuare sfințiți prin adevăr, până ajungem la desăvârșire. Te rog, fii prezent astăzi într-un mod deosebit. Vorbește-ne nouă, și Bisericii Tale de pe tot pământul. Ție, Dumnezeul Atotputernic, Îți mulțumim pentru toate, în Numele sfânt al lui Isus. Amin.

Puteți lua loc. Este cu adevărat un privilegiu că putem să ne adunăm fără a fi deranjați, ca să ascultăm Cuvântul, ca să primim învățătură, și ca să fim binecuvântați. Din Filipeni, aș dori să citesc scurt – din cap. 3 – ca să vedem că a venit vremea să avem ținta înaintea ochilor noștri. Noi știm cu toții de unde aparținem. Fil. 3.12 și apoi v. 14: *„Nu că am și câștigat premiul, sau că am și ajuns desăvârșit; dar alerg înainte, căutând să-l apuc, întrucât și eu am fost apucat de Hristos Isus”*. Ești tu apucat de El? Cuvântul Lui ți-a vorbit? Ai auzit tu chemarea Lui „veniți la

Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă pentru sufletele voastre”?

Apoi mărturia minunată: „*uitând ce este în urma mea, și aruncându-mă spre ce este înaintea*”. Acum accentul se pune pe țintă: „*alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus*”. Este o chemare cerească, divină, care ne-a fost adresată, și oricine o primește, prin aceasta confirmă că a fost ales înaintea întemeierii lumii, confirmă înfierea prin Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu – cum a scris Pavel în Gal. 4.4 ș.a.

Apoi în v. 15 „*Gândul acesta dar să ne însuflețească pe toți, care suntem desăvârșiți*”. Noi dorim ca mintea noastră, ochii noștri, să fie îndreptați spre țintă. Apoi, „*dacă în vreo privință sunteți de altă părere, Dumnezeu vă va lumina și în această privință*”. Noi venim din diferite culte, biserici, și fiecare mai aduce cu sine ceva. Dar apoi vine clipa când trebuie să lăsăm deoparte ceea ce nu este în concordanță cu Dumnezeu și cu Cuvântul Lui. Apoi vine clipa când învățătura ni se adresează, și noi suntem readuși cu adevărat la început, și punem întotdeauna aceeași întrebare, ca și Pavel în Rom. 4.3: „*Căci ce zice Scriptura?*” „*Căci ce zice Scriptura?*” Acolo este cuprins totul. Ce zice Scriptura despre vremea sfârșitului, ce zice Scriptura despre starea Bisericii, ce zice Scriptura despre Israel, ce zice Scriptura, ce zice Scriptura... Aici, în acest loc, Scriptura nu este răstălmăcită, ci este citită [așa cum este scrisă] și este crezută după cum este scrisă. Și acesta este privilegiul pe care ni l-a dat Dumnezeu, și anume, de a avea respect față de Cuvântul Său, de a-l primi așa cum ne-a fost adresat.

Ieri am vorbit despre faptul că Dumnezeu a pus slujbe în Biserică. El a avut slujbe în Israel, care aveau un înțeles din punctul de vedere al planului de mântuire.

Pe scurt, despre Moise... Însuși Dumnezeu i-a promis lui Avraam în Gen. 15.13 că după 400 de ani îi va scoate din robie. Timpul a trecut, și Dumnezeu s-a descoperit într-un mod supranatural, într-un rug, robului și profetului Său, Moise, care păștea turma socrului Său. Și Dumnezeu a vorbit: „am văzut suferința poporului Meu, le-am auzit strigătul, îmi aduc aminte de făgăduința pe care am dat-o”. Și Moise a fost rânduit să aducă la realitate această făgăduință, s-o pună în practică, o slujbă în legătură cu împlinirea făgăduinței lui Dumnezeu.

Apoi am citit că Moise, din însărcinarea lui Dumnezeu și-a pus mâinile pe Iosua, însărcinându-l să continue slujba. Și așa cum a fost

Dumnezeu cu Moise, la ieșire [din Egipt], tot așa a fost cu Iosua, la intrare [în Canaan], și la împărțirea țării făgăduite. Fiecare seminție și-a primit teritoriul ei, cu toții au știut unde sunt granițele, au știut de unde aparțin. 12 seminții ale lui Israel, 12 apostoli... Și oricine citește despre Ierusalimul cel nou, în Apoc. 21, [va vedea că] acesta are 12 temelii, 12 porți – pe temelii sunt scrise numele celor 12 apostoli, iar pe porți numele celor 12 seminții ale Israelului. Aleșii din Israel și aleșii din Biserică, aparțin unii de alții. Și deja la învierea Domnului nostru, conform Mat. 27, toți sfinții din vremea Vechiului Testament, care vor avea parte de prima înviere, au înviat împreună cu Hristos – așa este scris: „*Ei au ieșit din morminte, după învierea lui, au intrat în sfânta cetate, și s-au arătat multora*”. După desăvârșirea Bisericii nou testamentare din toate popoarele, limbile și neamurile, vine răpirea și atunci se va împlini că împreună cu Avraam, Isaac și Iacov, împreună cu toți sfinții desăvârșiți care L-au crezut pe Dumnezeu și care L-au respectat Cuvântul, vom sărbători ospățul cel mare, în slavă. În Mat. 22 citim despre ospățul pe care l-a pregătit împăratul pentru fiul său, și el a trimis robi ca să facă invitația... Apoi citim despre ospăț, și despre faptul că cei ce au fost gata au intrat la ospățul de nuntă, iar ușa a fost închisă. Asemenea lucruri nu trebuie explicate, ele se întâmplă așa cum le-a spus Dumnezeu în Cuvântul Său.

Tot așa este și cu lucrurile care se petrec acum în Biserică. Nu este nevoie de un al 8-lea mesager, nu este nevoie de nimeni care se prezintă pe sine spunând „Acum sunt eu aici, și împlinesc Mat. 24 de la v. 6.” Deseori se ridică frați cu învățături care aduc confuzie. Trebuie spus acum: oricine este din Dumnezeu va deosebi dacă ceea ce este spus este în concordanță cu ceea ce este scris. Și de asemenea, atunci, trebuie mers din verset în verset, luminând totul, ca noi să putem predica Cuvântul într-un mod echilibrat, și să și rămânem în echilibru, pentru ca Domnul să ne poată călăuzi până la sfârșit, până vom ajunge de la credință la vedere.

Am amintit ieri ce fel de învățături sunt prezentate și în cadrul mesajului vremii sfârșitului. Este pur și simplu de neînțeles cum de oamenii nu mai țin seama deloc de Cuvântul lui Dumnezeu, ci-și prezintă „descoperirile lor speciale”. Și apoi, noi trebuie să spunem din acest loc că numai ceea ce este scris este Cuvântul lui Dumnezeu. Și dacă de exemplu, s-a spus despre cele 7 tunete „nu le scrie, ci pecetluiește ce au spus” atunci eu respect acest lucru. Atunci eu știu că Dumnezeu a hotărât-o astfel, și așa rămâne. Dar dacă apoi, un frate se ridică înaintea mea și-mi spune că

eu nu cred mesajul, iar eu i-am răspuns „Dar eu îl predic pe tot pământul!” și el spune apoi „Nu. Tu nu faci asta, pentru că mesajul este cele 7 tunete”. Știți cu toții, acestea s-a petrecut în Johannesburg. Când l-am întrebat pe acest frate ce sunt cele 7 tunete el a răspuns că „este o descoperire”. Când l-am întrebat în ce constă descoperirea, el a spus că este o taină. Știți cu toții... Mi-am lăsat ceașca cu ceai și am spus „Te rog, du-mă înapoi la hotel”. O spun acum deschis, fără a mă referi în mod special la acest frate: oamenii sunt confuzi în cap, în inimă și în învățătură. Este așa de important să respectăm Cuvântul lui Dumnezeu, și să nu trecem peste ce este scris. Apoi, recent, un frate mi-a spus... tot despre cele 7 tunete care au răsunat chiar înainte ca pecețile să fie deschise... și este adevărat, și trebuie să facem diferența... În 28 februarie 1963, înaintea deschiderii peceților, fratele Branham a mers în munți, la porunca Domnului, și acolo șapte tunete foarte puternice au cutremurat întreaga regiune, iar fratele Branham a privit în sus și a văzut formarea norului supranatural, și acolo i s-a spus să se întoarcă la Jeffersonville, căci cele șapte peceți urmează să fie deschise. Și noi ne bucurăm de acest lucru, spunem „amin” la aceasta – nu este necesară nici o tâlcuire. Noi credem aceasta, [și anume] că el a fost profetul fâgăduit de Dumnezeu pentru vremea aceasta, prin care Domnul a descoperit tainele din Geneza până la Apocalipsa 22. Dar haideți s-o lăsăm așa cum a făcut-o Dumnezeu, cum a decis El. Sunteți mulțumiți cu asta? Sunteți de acord? Nimic nu trebuie să fie tâlcuit – pur și simplu s-a întâmplat.

În același fel este cu întreruperea care este mereu, referitoare la celelalte puncte de învățătură, cu revenirea lui Isus Hristos. Numai de două ori a adus fratele Branham strigătul de trezire din 1 Tesaloniceni 4 în legătură cu mesajul timpului de sfârșit, [spunând] că mesajul timpului de sfârșit este strigătul de trezire. De peste 200 de ori fratele Branham a vorbit în cel mai clar mod despre aceasta, despre ce este mesajul, ce conține și că a fost trimis numai după ce Domnul a dat însărcinarea „așa cum Ioan Botezătorul a fost trimis înaintea primei veniri a lui Hristos așa vei fi trimis tu cu un mesaj care va premerge cea de-a doua venire a lui Hristos.” Cele peste 200 de afirmații ale fratelui Branham nu sunt luate în seamă. Sunt folosite doar două, și în legătură cu acestea se pretinde că „Domnul [tot] coboară de când a fost vestit mesajul”. Și acest lucru nu este deloc corect. Însă acest lucru este făcut cu intenția ca noi sau lumea întreagă să nu ajungă să cunoască faptul că numai după plecarea acasă a fratelui Branham, mesajul a fost vestit în toată lumea, și acest lucru nu le

place „domnilor”. De aceea, ei „trebuie” să lege mesajul de venirea Domnului, și nu respectă faptul că de la plecarea acasă a fratelui Branham, mesajul a fost vestit în toată lumea, și că are loc chemarea afară și pregătirea Bisericii Mirese. Întotdeauna când dușmanul dă o răstălmăcire are o anumită intenție: de a pune la îndoială ceea ce lucrează Dumnezeu, și de a ține omenirea la distanță de aceasta. Eu nu vorbesc de la mine. Eu, desigur, n-am nimic de-a face cu această problemă. O chemare este treaba lui Dumnezeu – nici un om nu o hotărăște – noi n-avem nici o contribuție la aceasta.

Noi știm cu toții că fratele Branham a făcut 7 călătorii misionare, internaționale. De-a lungul vieții sale, el a vizitat exact 12 țări, iar în vremea sa, mesajul n-a fost atât de cunoscut. În cea mai mare parte erau adunări de evanghelizare, adunări pentru învățătură, adunări pentru vindecare... Numai după plecarea lui acasă, s-a întâmplat cu adevărat ca să poată fi vestit în toată lumea Cuvântul. Așa a hotărât Dumnezeu, și noi trebuie să respectăm acest lucru.

De asemenea, ceea ce doare foarte tare, este faptul că se produc dezbinări în ceea ce privește cele 70 de săptămâni ale lui Daniel, fără a respecta Cuvântul, fără a înțelege că acestea nu au nimic de-a face cu noi, ca Biserică. De aceea, aș dori să vă citesc câteva versete, ca voi să știți că așa este scris în Cuvântul lui Dumnezeu. Eu sunt conștient de faptul că pe pământ sunt multe păreri, și de aceea trebuie de asemenea să fie citit Daniel 9.24: *„Șaptezeci de săptămâni au fost hotărâte asupra poporului tău și asupra cetății tale celei sfinte, până la încetarea fărădelegilor”*. Apoi este redat scopul înșesit, punct după punct, până la zidirea Ierusalimului – nu zidirea Bisericii nou testamentare. Apoi sunt arătate săptămânile. Nu poate fi spus mai clar. Iar ceea ce de asemenea noi trebuie să știm, este de ce s-a întâmplat așa, iar în această legătură aș dori să vă citesc din Vechiul Testament. Mai întâi din 2 Cronici 36 de la v. 19: *„Au ars Casa lui Dumnezeu, au dărâmat zidurile Ierusalimului, au pus foc tuturor caselor lui și au nimicit toate lucrurile scumpe. Pe cei ce au scăpat de sabie, Nebucadnețar i-a dus prinși la Babilon. Ei i-au fost supuși, lui și fiilor lui, până la stăpânirea împărăției Perșilor”*. Până atunci, fusese imperiul babilonian, dar acum a început imperiul persan. Iar acum fiți atenți: în v. 21: *„ca să se împlinească cuvântul Domnului rostit prin gura lui Ieremia;”* [întotdeauna este vorba de împlinirea vremii.] Iar acum urmează motivul: *„până ce țara și-a ținut Sabatele ei și s-a odihnit tot timpul cât a fost pustiiată, până la împlinirea celor șaptezeci de ani.”*

Puteți citi Ezra 1.1 – este împlinirea: este scris negru pe alb: „În cel dintâi an al lui Cir, împăratul Perșilor, ca să se împlinească cuvântul Domnului rostit prin gura lui Ieremia”. Deci, noi vedem foarte clar, numai împliniri ale Scripturii [tot timpul].

Și iarăși, în Levitic 25... vă rog aveți răbdare: este vorba despre frații din lumea întreagă, care sunt supraveghetori ai adunărilor locale, și care trebuie să învețe corect Cuvântul. Aici în Lev. 25 ni se spun următoarele, în v. 4: „Dar anul al șaptelea să fie un Sabat, o vreme de odihnă pentru pământ, un Sabat ținut în cinstea Domnului: în anul acela să nu-ți semeni ogorul, și să nu-ți tai via. Să nu seceri ce va ieși din grăunțele căzute de la seceriș, și să nu culegi strugurii din via ta netăiată: acesta să fie un an de odihnă pentru pământ”. Iar acum întrebarea: de ce un an de odihnă? 7x7... iar după 7 ani de odihnă urma ziua cea mare a împăcării, anul de veselie – al 50-lea an era anul de veselie. Și Dumnezeu, deja din Vechiul Testament ne-a vorbit prin simboluri [umbre], arătând, prin Israel, ce avea de gând să facă.

Aici, în Lev. 25.8 spune: „Să numeri șapte săptămâni de ani, de șapte ori șapte ani, și zilele acestor șapte săptămâni de ani vor face patruzeci și nouă de ani”. Apoi, după cei 49 de ani urmează al 50-lea, anul de veselie, când toți puteau să plece și să fie eliberați. Așa este scris aici, în v. 10: „Și să sfințiți astfel anul al cincizecilea, să vestiți slobozenia în țară pentru toți locuitorii ei...” Și pentru că poporul lui Israel a fost neascultător de Dumnezeu... ei au ținut Sabatul, da, dar aceasta era a șaptea zi a săptămânii, dar trebuiau să țină și al șaptelea an, și să se odihnească, nu să însămânțeze, și să experimenteze că Dumnezeu are grijă de ei. Nu doar o zi din săptămână, ci al 7-lea an trebuia să fie un an de sabat, un an de odihnă. De ce? Ca după 7x7 să vestească al 50-lea an, [în care] toți cei ce erau în datorii puteau să fie liberi. Apoi Îl vedem pe Domnul nostru în Luca 4, cum vestește anul de îndurare al Domnului, și cum vestește slobozirea robilor, tuturor celor apăsați de dușman.

Deci, dacă se vorbește despre un subiect biblic, atunci trebuie luate toate textele care vorbesc despre acesta. Și în ceea ce privește de exemplu cele 70 de săptămâni ale lui Daniel în ultima perioadă de timp, așa o avem scrisă și noi aici, negru pe alb, și am primit ce ni s-a spus, că nelegiurea va înceta, așa cum este scris și aici. Citesc Dan. 9.27: „El va face un legământ trainic cu mulți, timp de o săptămână, dar la jumătatea săptămânii va face să înceteze jertfa și darul de mâncare” – acest lucru nu privește Biserica: este pentru Israel, atunci când va fi rupt legământul,

și apoi „*va cădea asupra celui pustiit prăpădul hotărât*”. Apoi trebuie mers la Mat. 24, unde Domnul a vorbit despre ceea ce se va întâmpla cu Israel. Mat. 24 de la v. 15: „*De aceea, când veți vedea urâciunea pustiirii, despre care a vorbit profetul Daniel, așezată în locul sfânt - cine citește să înțeleagă!*” Deci, vedem foarte clar contextul de care aparțin lucrurile. Și o spun iarăși, frați și surori, în această legătură: așa cum a pus Dumnezeu slujbele profeților, tot așa EL a pus în rânduială și slujbele Bisericii. Acest lucru trebuie respectat. Când Pavel și-a început slujba lui, atunci, desigur, slujba lui Petru nu s-a oprit. Iar când Ioan a fost pe insula Patmos, toți ceilalți nu și-au pierdut slujbele lor; o slujbă o completa pe cealaltă, și fiecare slujba a inclus o anumită parte [un anumit aspect]. Și de aceea este scris în Efes. 4 că cele 5 slujbe au fost puse în Biserică pentru ca sfinții să fie desăvârșiți. Nu numai o singură slujbă, ci mai multe slujbe au fost puse. Iar Pavel a fost omul care a subliniat cel mai mult despre dezbinări și învățături false – el a tratat lucrurile la modul cel mai serios. El n-a putut suporta învățăturile false. Și, frați și surori, credeți-mă: nici eu nu le pot suporta. Este ceva străin ce nu aparține Bisericii, iar ceva străin deranjează. Și nu doar deranjează, ci distruge. De așa ceva noi nu avem nevoie. Biserica trebuie să trăiască o vindecare divină, trebuie sfințită în Cuvântul adevărului. Mai ales în [epistolele către] Tit, în Timotei, Pavel a vorbit deseori despre adevărata învățătură, și a apărât-o.

În [epistola către] Tit, cap. 3, Pavel scrie în v. 10: „*După întâia și a doua mustrare, depărtează-te de cel [rătăcit, eretic] ce aduce dezbinări, căci știm că un astfel de om este un stricat și păcătuiește, de la sine fiind osândit.*” Deci, să ținem minte că aceasta este descrierea celor ce provoacă dezbinări, prin învățături străine. Apoi, ne este dată de către Dumnezeu însărcinarea divină de a predica adevărata învățătură, și Dumnezeu veghează asupra Cuvântului Său – El veghează asupra celor ce predică Cuvântul Său, și veghează asupra Bisericii care a primit Cuvântul Său cu toată inima, și care l-a crezut din toată inima. Iar dacă vrem s-o știm exact – eu am amintit-o de curând în Zürich – oamenii de felul acesta, care provoacă dezbinări, resping după aceea pe adevărații robi ai lui Dumnezeu. Acesta este semnalmentul direct! Sunt două lucruri incompatibile [robiul lui Dumnezeu și dezbinătorii – n.tr.].

Și de aceea, frați și surori, dați-mi voie să avertizez de asemenea, și în acest loc, pe toți frații și surorile din lumea întregă, (și pe noi, de asemenea) așa cum a scris Ioan: „*Bătrânul către preaiubitul Gaiu, pe care-l iubesc în adevăr.*” 3 Ioan 1. Foarte frumos – adevărata dragoste a

lui Dumnezeu. Acesta este omul acela care a vorbit despre dragoste probabil mai mult decât toți ceilalți la un loc. Apoi continuă: „*Preaiubitule, doresc ca toate lucrurile tale să-ți meargă bine, și sănătatea ta să sporească tot așa cum sporește sufletul tău*”. Așa să fie și cu noi: sufletul nostru să primească numai sămânța divină, ca să nu fie semănată într-o inimă două feluri de sămânță. Și voi toți știți: conform Mat. 13, când oamenii dormeau, dușmanul s-a dus pe același ogor și și-a semănat sămânța lui. Haideți să veghem, să ne rugăm, să avem grijă să ascultăm ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu, nu ceea ce au de spus oamenii. Apoi, în v. 3: „*A fost o mare bucurie pentru mine, când au venit frații și au mărturisit că ești credincios adevărului și că umbli în adevăr*”. [sau: au venit frați și au mărturisit despre adevărul tău – despre statornicia ta în adevăr – n.tr.] Îmi place lucrul acesta. Că Dumnezeu este credincios, asta o știm. Dar aici este vorba despre „adevărul tău”. Aici [este vorba] despre gândul lui Hristos, despre natura lui Hristos, despre un adevărat om al lui Dumnezeu: „*ești credincios adevărului și că umbli în adevăr*” – nu în răstălmăciri, [ci] „*umbli în adevăr*”.

Apoi, v. 4: „*Eu n-am bucurie mai mare decât să aud despre copiii mei că umblă în adevăr*”. Spuneți amin. Pentru un vestitor al Cuvântului nu poate să existe o bucurie mai mare ca atunci când toți cei ce aud Cuvântul, rămân în Cuvânt, rămân în adevăr și umblă în acesta, și sunt găsiți în el.

Apoi el continuă să scrie, și ajunge la v. 9, în care vedem atitudinea și faptele celor ce resping: „*Am scris ceva adunării, dar Diotref, căruia îi place să aibă întâietatea între ei, nu ne primește*”. Da... Acum, aceasta ce mai este? Cel mai mare om al lui Dumnezeu din acel timp... Eu nu știu dacă Pavel mai trăia pe atunci. Se spune că Ioan a scris Apocalipsa în jurul anului 96. Eu nu știu. În orice caz, aici spune „*Bătrânul...*” Acum fiți atenți, dragi frați și surori, stimați prieteni de pe tot pământul: ucenicul iubit al lui Isus, fratele nostru Ioan care a stat la sânul Domnului, ca nici un altul, care a fost chemat și socotit vrednic de către Dumnezeu ca să fie exilat pe insula Patmos, ca să ne lase cele 22 de capitole ale Apocalipsei, ca să ne arate planul de mântuire al Dumnezeului nostru, omul acela care a fost socotit vrednic de către Dumnezeu, lui i s-a închis ușa, pentru că un om a vrut să aibă întâietatea în biserică. A spus pur și simplu „El? Noi nu-l primim!” Cine sunt acești oameni care procedează astfel? Ei sunt stricați în inimă, în învățătură, în fapte...

Voi știți cu toții: eu am fost pe insula Patmos, am citit cele 22 de

capitole, în 1982 am stat acolo o săptămână, ca să citesc cartea Apocalipsei. M-am plimbat în sus și-n jos și de multe ori i-am spus Domnului: „Doamne, eu nu sunt Pavel, nu sunt Ioan, nu sunt nici fratele Branham, dar am o rugămintă: descoperă-mi ceea ce i-ai arătat atunci lui Ioan”. M-am plimbat în sus și-n jos pe insula Patmos, plângând, cu Biblia în mână...

Revin acum la acest Cuvânt, iubiți frați și surori. Ioan, ucenicul iubit la lui Isus, socotit de către Dumnezeu vrednic de a i se încredința o asemenea însărcinare, pe insula Patmos – îngerul Domnului vine la el spre a-i descoperi ceea ce este pentru toți robii lui Dumnezeu, spre a arăta epocile Bisericii, tot ceea ce se va mai întâmpla, și ce s-a întâmplat deja este înaintea ochilor noștri, ca să ne rămână nouă, să avem [aceste lucruri]. Și acolo era cineva care dorea întâietatea în biserică. Iar Ioan scrie: „*nu ne primește*”. „*nu ne primește*”. Și nu doar atâta, ci în v. 10 „*De aceea, când voi veni, îi voi aduce aminte de faptele pe care le face, defăimându-ne cu vorbe rele. Nu se mulțumește cu atât; dar nici el nu primește pe frați, și împiedică și pe cei ce voiesc să-i primească, și-i dă afară din adunare*”. Am citit din Biblie – din BIBLIE! Frați și surori, noi trăim într-un timp identic – același lucru se întâmplă: nimic altceva decât bănuiele rele, calomniile. Și după aceea, ușa se închide; nimeni nu ne mai vrea – apoi se dorește să se conducă și să se hotărască asupra oamenilor! Și aici este punctul: nici un rob pus de Dumnezeu nu domină [stăpânește] peste Biserică. Dumnezeu stăpânește peste el, și Domnul este Capul Bisericii, și toți sunt subordonați capului.

Ceea ce citim noi aici, se întâmplă astăzi în lumea întreagă. Toți frații care se ridică cu propriile răstălmăciri și învățături sucite, închid ușa. Ei doresc să rămână nederanjați, și doresc să stăpânească peste oameni, iar acesta este același duh care a început odată cu creștinizarea sub Constantin, când puterea pământească și cea duhovnicească s-au unit pentru a stăpâni peste oameni, ca să dispună de ei, și să-i ducă în rătăcire. Deci, haideți să punem la inimă ceea ce este scris. Noi n-o putem schimba...

Apoi, în v. 11, Ioan scrie: „*Preaiubitule, nu urma răul, ci binele. Cine face binele, este din Dumnezeu: cine face răul, n-a văzut pe Dumnezeu*”. Cine este din Dumnezeu, și cine se supune conducerii Duhului Sfânt, și de exemplu, cine a primit o slujbă din partea lui Dumnezeu, va respecta slujba altor robi ai lui Dumnezeu. Voi știți cu toții: când eu l-am auzit pentru prima oară pe fratele Branham, am fost convins

că el este un om al lui Dumnezeu, dar am a vrut să știu ce crede și ce învață. Și o spun foarte clar: fratele Branham a predicat fiecare predică din Biblie, și fiecare predică ne-a întors la Biblie. Și-I mulțumim lui Dumnezeu pentru credințioșia cu care a predicat el Cuvântul.

Dar, numai pentru a face încă o dată comparația: Ioan, ucenicul iubit al lui Isus, care a privit la cruce și Domnul a spus „*Iată mama ta!...iată fiul tău!*” El i-a încredințat-o pe Maria lui Ioan. Un ucenic preaiubit al lui Isus, pe Insula Patmos, primește ultima descoperire, și apoi ușa [i] se închide pentru că un Diotref vrea să aibă întâietatea. Și aceasta este situația în mesaj, în lumea întreagă. Pretutindeni sunt oameni care s-au pus singuri, care n-au o chemare dumnezeiască, care folosesc mesajul acestui ceas. Și am spus-o și astăzi, deschis... desigur, eu nu sunt plătit de ei... O spun deschis aici: în primul rând ei se pun ca pastori, apoi găsesc citatul fratelui Branham, „zečiuiala este pentru pastor”, apoi toți [frații] trebuie să-și pună zeciuiala nu în cutia pentru jertfe, ci trebuie s-o dea pastorului. Apoi soția pastorului merge cu sacoșa ei de cumpărături și răstoarnă toate zeciuielile în ea. Eu am văzut acest lucru – nu spun doar o teorie, ci am văzut! Da, eu am văzut cum se face totul. Iar oamenii sunt înrobiți și nu o știu, și sunt despărțiți de adevărata vestire pe care a dat-o Dumnezeu poporului Său, în vremea aceasta.

Ioan a trebuit s-o îndure. Eu de asemenea, dar vă spun astăzi că lucrurile nu vor rămâne așa până la sfârșit. Domnul își va ajuta poporul Său, îl va scoate afară, îl va pune sub călăuzirea Duhului Sfânt, și apoi se împlinește ceea ce a scris Pavel în Romani 15.16: „...*ca să fiu slujitorul lui Isus Hristos între Neamuri. Eu îmi împlinesc cu scumpătate slujba Evangheliei lui Dumnezeu, pentru ca Neamurile să-I fie o jertfă bine primită, sfințită de Duhul Sfânt.*” Acesta este scopul unei slujbe puse de Dumnezeu în Biserică. V. 17: „*Eu dar mă pot lăuda în Isus Hristos, în slujirea lui Dumnezeu. Căci n-aș îndrăzni să pomenesc nici un lucru, pe care să nu-l fi făcut Hristos prin mine...*” Nu este frumos? Nu „eu, Pavel, am făcut asta și astalaltă” ci „Hristos a făcut prin mine” – „El m-a putut folosi ca o unealtă a Sa, a putut folosi buzele mele ca să-și dea mai departe Cuvântul Său, a putut folosi mâinile mele, ca să fie puse peste bolnavi pentru ca ei să fie vindecați – nu mă voi lăuda, dar o voi spune așa cum este: Hristos a lucrat prin mine, ca să aducă Neamurile la ascultarea de El: fie prin cuvântul meu, fie prin faptele mele”. Despre aceasta era vorba – numai prin credință și ascultare vom atinge ținta. Și acesta este scopul mesajului vremii sfârșitului, pe care ni l-a dăruit Dumnezeu prin harul

Său: la sfârșit să fie o Biserică fără pată și fără zbârcitură care se va înfățișa înaintea Domnului, după cum este scris în Efeseni 5.27; o turmă răscumpărată prin sânge, sfințită în Cuvântul adevărului, pecetluită prin Duhul Sfânt, după ce am primit Cuvântul adevărului. Și cum a spus-o fratele Branham așa de frumos, când Dumnezeu ne aplică pecetea atunci este închis ce a pus El în noi și nimic altceva numai poate fi pus înăuntru. Și așa trebuie să se întâmple acum din nou.

Frați și surori, nu este vorba numai despre mine. Este vorba despre voi, este vorba despre Biserica lui Isus Hristos din lumea întreagă, fără nici un amestec, fără ceva ce n-ar putea să reziste înaintea lui Dumnezeu. De asemenea, fără răstălmăcirii despre cele 70 de săptămâni, despre revenirea Domnului, despre Matei 24. Lăsați totul așa cum este scris, și să se împlinescă așa cum a spus-o Dumnezeu. Nu eu veghez asupra Cuvântului Său, ci EL veghează asupra Cuvântului Său! Și pentru că eu am primit Cuvântul Său, El veghează și asupra mea. Iar dacă voi ați primit Cuvântul Său, atunci El veghează și asupra voastră. Și atunci nu mai este nici o problemă. Atunci poți încadra biblic slujba lui Moise, a lui Iosua, ale tuturor profeților. Poți încadra biblic slujba lui Ioan Botezătorul, slujba lui Petru – bărbatul primului ceas, care a fost socotit vrednic în ziua Cincizecimii, în ziua întemeierii Bisericii nou testamentare, ca să predice prima predică, cu cuvintele: „*Pocăiți-vă, și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh.*” Și iată, impactul [efectul], prin puterea Duhului Sfânt, a fost atât de extraordinar încât 3000 de oameni au fost adăugați, la prima predică, la primul botez. Așa este scris în Fapte 2.41

Frați și surori, acest lucru trebuie spus în fiecare adunare: cum a fost prima predică, tot așa trebuie să fie și ultima, și penultima. Fiecare predică trebuie să fie sub călăuzirea Duhului Sfânt. Nu există altă evanghelie. Există oameni care au răstălmăcit evanghelia. Iar Pavel, în Galateni 1, a pronunțat un blestem asupra tuturor celor ce predică o altă evanghelie. Și de aceea, frați și surori, cu toată seriozitatea, înapoi la Dumnezeu, înapoi la Cuvântul Său.

De asemenea și astăzi, un cuvânt adresat tuturor celor ce și-au predat Domnului viața lor, care s-au întors la Dumnezeu, care au primit iertarea păcatelor lor, prin credință, și care au găsit pace cu Dumnezeu: astăzi aveți ocazia să fiți botezați biblic. Și eu știu că Dumnezeu deja a atins niște inimi, și El va atinge și mai multe.

Deci, nu doar prima și ultima, ci fiecare predică sub călăuzirea

Duhului Sfânt va conține ceea ce a conținut prima și ultima predică. Deci, înapoi la început, înapoi la Cuvântul lui Dumnezeu. Și iarăși și iarăși aceeași întrebare: „ce zice Scriptura?” Și atunci dacă vreun gând sau vreun glas vrea să șoptească ceva și zice „Păi nu-i așa de important”, vă rog respingeți asemenea glasuri, în Numele lui Isus Hristos, Domnul nostru. Un Domn, o credință, un singur botez. Dușmanul va veni întotdeauna, și el vrea să șoptească ceva ca să vă îndepărteze de calea ascultării și să vă țină pe calea voastră veche. Eliberați-vă, cu ajutorul lui Dumnezeu, lăsați-vă aduși în concordanță cu Cuvântul lui Dumnezeu, și atunci se va sfârși cu necazul în domeniul duhovnicesc. Dumnezeu dă har la aceasta.

Facem un rezumat la ceea ce a trebuit să spunem astăzi în Numele Domnului. Totul trebuie sprijinit pe două sau trei mărturii – fiecare doctrină biblică; totul trebuie să fie în concordanță cu Vechiul și cu Noul Testament, cu învățătura lui Isus, cu învățătura apostolilor. De exemplu, când Domnul Isus spune în Mat. 28 „și botezați-i în Numele” atunci, desigur, eu trebuie să cunosc Numele înainte de a putea să botez în acest Nume. Dumnezeu este Tatăl nostru, și ca Tatăl nostru din ceruri El s-a descoperit în singurul Său Fiu născut, Isus Hristos Domnul nostru. Iar Fiul a putut să spună „*Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl... Eu și Tatăl una suntem*”. Dar când Domnul spune „botezați-i în Numele Tatălui”, atunci desigur că noi trebuie să citim cel puțin cele trei locuri din evanghelia după Ioan 17, unde Fiul spune: „*Am făcut cunoscut Numele Tău oamenilor, pe care Mi i-ai dat din lume*”. Fiecare trebuie să se întoarcă la Cuvântul lui Dumnezeu și să spună „Doamne, aici Tu ai dat însărcinarea, și apoi noi mergem în Faptele Apostolilor, în ziua întemeierii Bisericii nou testamentare...” Și Petru a fost prezent, desigur, când s-a dat marea trimitere, și iată, el a știut că Dumnezeu s-a descoperit ca Tată în ceruri, și în singurul Său Fiu născut, pe pământ, iar în Biserică prin Duhul Sfânt, dar într-un Nume atotcuprinzător în care este mântuirea, în care este toată binecuvântarea: „îi vei pune Numele Isus” – EMANUEL: Dumnezeu cu noi. Și, frați și surori, astfel avem Numele descoperit al Dumnezeului nostru, Numele Domnului Isus Hristos. Tată, Fiu, Duh Sfânt – Domnul Isus Hristos. Mai desăvârșit nu ni s-ar fi putut spune. Și noi Îi mulțumim lui Dumnezeu din toată inima.

Într-una [să întrebăm] „ce zice Scriptura?” „Cum au botezat apostolii?” Desigur, n-ar folosi nimănui să citească Fapte 2.42 „*Ei stăruiau în învățătura apostolilor*” – mai întâi noi trebuie să ne întoarcem

la învățătura apostolilor, și după aceea să stăruim în ea. Numai să citim teoretic, și să facem ce și să credem ce vrem... [nu merge]. Nu. Iubiți frați și surori, să-L urmăm pe Domnul în ascultare de Cuvântul Său, iar restul i-l lăsăm Lui.

De asemenea, să deosebim pentru totdeauna că acolo unde nu sunt primiți solii lui Dumnezeu, acolo sunt oameni care s-au pus de la sine, spre a stăpâni și a decide asupra altora. În mijlocul nostru nici un om n-are ceva de spus. Aici Cuvântul lui Dumnezeu contează, aici să se facă voia lui Dumnezeu.

Și de asemenea, să fie spus aici, în toată smerenia... Dar deja de ieri a fost pe inima mea. Voi știți că eu am apreciat și cunoscut slujba fratelui Branham, am fost legat în interiorul meu cu aceasta. La înmormântarea lui eu am fost singurul european. Dar când noi am vorbit ieri despre cum i-a poruncit Domnul lui Moise să-l însărcineze pe Iosua, pe loc mi-am adus aminte de ultima mea discuție cu fratele Branham. Iar ultimele cuvinte, ultima întrebare din acea parcare din Louisville, Kentucky, înainte de a intra în mașina lui, a fost: „Frate Branham, am și eu dreptul să mă rog pentru bolnavi?” Și răspunsul lui a fost: „**Frate Frank, oricine a fost chemat de Dumnezeu ca să predice evanghelia, este chemat să se roage pentru bolnavi. Tu de asemenea.**” Și știți ce s-a întâmplat după aceea? Și-a pus mâinile peste mine, înainte de a urca în mașina lui, în acea parcare din Louisville, Kentucky. Pentru mine a fost o zi importantă. După mult timp, mi-am amintit [aceste lucruri] ieri. Și o spun cu respect înaintea Domnului: nici un apostol n-a avut o asemenea slujbă, până în vremea aceasta. A fost un cuprins a ceea ce a făcut Dumnezeu în Vechiul și în Noul Testament – semnul Fiului omului, și toate legăturile, care vă sunt cunoscute celor mai mulți dintre voi. Și nimeni n-ar fi putut face ce s-a întâmplat, decât dacă Dumnezeu ar fi fost cu el. Iar mie, cel mai mic dintre toți cei pe care i-a chemat vreodată Dumnezeu, mi-a fost dăruită o parte așa de mare: nu doar să-l cunosc pe acest bărbat, ci să cunosc pe Dumnezeuul acestui bărbat; nu să știu doar despre însărcinarea lui, ci de asemenea să știu că a fost o însărcinare pe 2 aprilie 1962. Iar ultimul lucru pe care l-am trăit cu acest om, a fost că el mi-a spus „Cine a fost chemat de Dumnezeu ca să predice evanghelia, este de asemenea chemat să se roage pentru bolnavi”. Apoi și-a pus mâinile peste mine, înainte de a intra în mașină.

Frați și surori, noi n-am urmat basme meșteșugit alcătuite, ci avem Cuvântul lui Dumnezeu ca pe o candelă pentru picioarele noastre, iar

aceste lucruri nici un om nu le poate ghici, nu le poate planifica: acestea sunt rânduite de Dumnezeu. Și noi suntem o parte din planul de mântuire al Dumnezeului nostru.

Timpul a trecut, Domnul Dumnezeu să ne binecuvânteze și să fie cu noi! Primiți Cuvântul lui Dumnezeu în inima voastră, și El va face ca toate celelalte să aibă loc, spre slava Numelui Său. Amin. Să ne ridicăm, să mulțumim Domnului Dumnezeu. Să cântăm „Așa cum sunt”... [...]

În timp ce avem capetele aplecate, aș dori să întreb astăzi dacă Cuvântul lui Dumnezeu ne-a vorbit, dacă sunt unii aici care și-au dedicat Domnului viața lor, dacă sunt unii care doresc să fie botezați. Știu că sunt deja 2 frați... poate mai sunt și alții care doresc să facă acest pas al ascultării și credinței, prin botez.

În timp ce avem capetele aplecate, aș dori să întreb dacă sunt unii care doresc să fie botezați – atunci ridicați mâinile. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7... Frumos. Vă rog să veniți acum în față. Ne vom ruga pentru voi. [...] Cine mai este? Vă rog veniți în față. Stați aici. Fiți bineveniți. Dumnezeu să vă binecuvânteze! Dumnezeu să vă binecuvânteze! Mai este cineva care dorește să vină? Astăzi, dacă auziți glasul Lui... Scumpi frați și surori, aceasta este ziua voastră, ziua pe care a făcut-o Domnul pentru voi. N-o veți uita niciodată. Botezul înseamnă să faci legământul unui cuget curat, cu Dumnezeu, prin puterea învierii lui Isus Hristos din morți. Conform Rom. 6, noi suntem îngropați cu Hristos, simbolic, prin scufundare, pentru că am fost răstigniți și am murit împreună cu El, și ridicarea din apă semnifică faptul că vom umbla împreună cu El într-o viață nouă. Așa ne-a arătat Dumnezeu în Cuvântul Său, ca să știți că nu este doar un act exterior, ci este un pas de ascultare, un pas de credință, un pas pe care ni-l arată sfânta Scriptură.

[fr. Frank vorbește cu cei ce doresc botezul – n.tr.]

Deci, este un act biblic, iar voi puteți arăta înapoi spre această zi, atunci când vă ispitește Dușmanul. Ispite vin întotdeauna. Atunci puteți să spuneti „Eu mi-am dedicat lui Dumnezeu viața mea. Am murit cu Hristos, am fost îngropat cu El, prin botez – sunt răscumpărat, sunt un copil al lui Dumnezeu” – iar Dușmanul trebuie să plece.

V-ați dedicat cu toții viața Domnului? [fr. Frank vorbește cu cei ce doresc botezul – n.tr.]

Atunci, haideți să ne rugăm acum:

Tatăl nostru ceresc, ne rugăm pentru iubiții noștri frați și surori, ca tu să-i binecuvântezi, ca Tu să binecuvântezi botezul, să-l binecuvântezi

pe fratele P. Schmitt, care [le] va face botezul, iar binecuvântarea Ta să-i însoțească pe scumpii noștri frați și surori, până vor ajunge de la credință la vedere.

Binecuvântat și lăudat să fii tu, Dumnezeu veșnic credincios. Aleluia. Amin.

Acum numai câteva cuvinte: amintiți-ne și pe noi în rugăciunile voastre. Amintiți-i pe toți cei ce predică Cuvântul. Salutăm pe frații noștri din America de Sud. Noi suntem uniți într-un mod deosebit cu ei, cum a spus un frate – în toate triburile, mai multe de 60 dialecte numai în regiunea Amazonului și Dumnezeu trimite pe cineva care suficient de smerit, care are timp și care a putut să învețe toate aceste dialecte, cel puțin atât cât este necesar spre a aduce Cuvântul la aceste triburi. Ne vom ruga într-un mod deosebit pentru frații noștri. Îi rugăm să vină în față. Voi trei veniți în față. [fr. Frank se roagă pentru cei trei frați – n.tr.]

Înainte de a încheia, am dori să ne rugăm pentru cei trei frați ai noștri, într-un mod deosebit, ca Dumnezeu să-i binecuvânteze! Vă rog veniți aici. Mulțumesc. Întoarceți-vă, vă rog, spre adunare. Mulțumesc. Îi vedeți aici pe cei trei frați ai noștri. Ne vom ruga pentru ei, ca Dumnezeu să fie cu ei, și să binecuvânteze cea mai mare țară din America de Sud, și de asemenea, pe frați, și pe frații cărora le vor da o bună mărturie, să-i binecuvânteze pe toți. Aici sunt frați care îi cunosc pe vechii mei prieteni, de mai mult de 30 de ani... Noi am vorbit despre aceasta, cum cu multe decenii în urmă am dus mesajul în Brazilia și Venezuela, în America Centrală și America de Sud. Fratele C.... cu toții îl cunoaștem pe fratele K. și pe toți frații cu care am vestit cu mulți ani în urmă Cuvântul lui Dumnezeu, din țară în țară, în această parte a lumii. Și astăzi, frații noștri sunt aici, și noi ne vom ruga pentru ei, și Dumnezeu îi va binecuvânta. Să ne rugăm:

Tată ceresc, Îți mulțumim din toată inima pentru frații noștri pe care i-ai binecuvântat, și i-ai făcut o binecuvântare. Dumnezeule mare, fie ca ungera Duhului Sfânt să se odihnească peste ei, Duhul de înțelepciune și de har, să le fie dat. Fie ca ei să-i găsească pe cei pierduți. Folosește-i, Doamne... Binecuvântează țara întreagă, binecuvântează toată America de Sud și America Centrală, binecuvântează America de Nord, binecuvântează întreaga lume – toate popoarele, toate limbile și toate neamurile. Doamne scump, fii cu noi și fie ca noi să învățăm lecțiile din acest sfârșit de săptămână, ca să te ascultăm numai pe Tine și Cuvântul Tău, și să ne închidem față de orice altă influență. Doamne iubit, veghează

asupra noastră, veghează asupra Cuvântului Tău, și binecuvântează
poporul Tău de pe tot pământul. În Numele sfânt al lui Isus. Amin.